

könyv
könyvtár
könyvtáros

1999
november

BANGKOK

KÖNYV, KÖNYVTÁR, KÖNYVTÁROS

8. évfolyam 11. szám

1999. november

Tartalom

<i>Könyvtárpolitika</i>	
50 éves az egyetemi szintű könyvtárosképzés	3
Sebestyén György: A Könyvtártudományi-Informatikai Tanszék jelentősége a képzésben	4
Horváth Tibor: A könyvtár- és információtudomány tartalmi értelmezhetőségének problémái	10
<i>Konferenciák</i>	
Mader Béla: Szubjektív beszámoló egy nemzetközi konferenciáról	16
Kereszturi József: A Pécsi Városi Könyvtár negyven éve	25
<i>História</i>	
Katsányi Sándor: Mikor alapították a fővárosi könyvtárat?	30
<i>Műhelykérdések</i>	
Fejős László: A zenei anyagok tömörítésének bajnoka: az MP3	35
<i>Perszonália</i>	
Haraszi Pálné: Beszélgetés Teveli Judittal	40
<i>Fórum</i>	
Végh József: Borges, a könyvtárban élő ember	45
<i>Könyv</i>	
Pogány György: A könyvnyomtatás Magyarországon a kézisajtó korában	51
Hírlevél a Magyar Könyvtárosok Egyesülete tagjaihoz	56

From the contents

- György Sebestyén*: The importance of the Department of Library and Information Science (Eötvös Loránd University, Budapest) in Hungarian library education (4);
Tibor Horváth: Interpreting the content in library and information science (10)

Cikkeink szerzői

Fejős László, az OSZK–KMK munkatársa; *Haraszti Pálné*, az Országgyűlési Könyvtár osztályvezetője; *Horváth Tibor*, az OPKM ny. főigazgatója; *Katsányi Sándor*, a FSZEK ny. főosztályvezetője; *Kereszturi József*, a Pécsi Városi Könyvtár osztályvezetője; *Mader Béla*, a JATE Központi Könyvtára főigazgatója; *Pogány György*, az ELTE oktatója; *Sebestyén György*, az ELTE tanszékvezető egyetemi tanára; *Végh József*, a Tan Kapuja Buddhista Főiskola könyvtárának munkatársa

Szerkesztőbizottság:

Biczák Péter (elnök)

**Borostyániné Rákóczi Mária, Kenyéri Kornélia,
Poprády Géza, dr. Tóth Elek**

Szerkesztik:

Győri Erzsébet, Sz. Nagy Lajos, Vajda Kornél

A szerkesztőség címe: Budapest, I. Budavári Palota F épület – Telefon: 224-3791

Közreadja: az Informatikai és Könyvtári Szövetség, a Magyar Könyvtárosok Egyesülete, a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma, az Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum, az Országos Széchényi Könyvtár

Felelős kiadó: **Monok István**, az Országos Széchényi Könyvtár főigazgatója

Készült az OSZK Nyomdaüzemében

Felelős vezető: **Burány Tamás**

Terjedelem: 5,7 A/5 kiadói ív. Munkaszám: 99.227

Lapunk megjelenéséhez támogatást kaptunk a Nemzeti Kulturális Alaptól

Terjeszti az Országos Széchényi Könyvtár

Előfizetési díj 1 évre 3000 forint. Egy szám ára 250 forint

HU-ISSN 1216-6804

50 éves az egyetemi szintű könyvtárosképzés

Az ELTE BTK Könyvtártudományi-Informatikai Tanszéke 1999. október huszadikán – tudományos konferencia keretében – ünnepelte az egyetemi szintű könyvtárosképzés kezdetének 50. évfordulóját.

Amint arra a 3K idei júliusi számában célzás-utalás történt, ez a konferencia nem valamiféle zártkörű rendezvény volt, a nyilvánosságot kizáró intimus esemény. Sőt! Az ELTE Dísztermében több százan jelentek meg, könyvtári életünk jelesei éppúgy, mint valahai és mostani hallgatók, a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma vezető tisztségviselői (Rónai Iván főosztályvezető és Skaliczki Judit osztályvezető) éppúgy megtisztelték jelenlétükkel és szárnyas szavaikkal az összejevetelt, mint az ELTE dékánhelyettese, vagy a sajtó képviselői.

A konferencián dr. Sebestyén György, a Könyvtártudományi-Informatikai Tanszék vezetője elnökölt, és az egyetemi valamint minisztériumi vezetők üdvözlő szavai után ő tartotta a konferencia első előadását is. Előadásának (A Könyvtártudományi-Informatikai Tanszék jelentősége a képzésben) legfontosabb részei a 3K e számában olvashatók. Utána Babiczky Béla tanár úr szólott könyvtárügyünk kialakulásának évei-ben, Kókay György az első könyvtárszakos hallgatók élményeiről, Szabó Sándor a Tanszék közelmúltjáról, arról, hogy miként alakult élete a „változó világban”. Az ő előadásai a Könyvtári Figyelő hasábjain jelennek meg, a 3K e száma közli viszont Horváth Tibor nagyszabású expozéját a könyvtár- és információtudomány tartalmi értelmezhetőségének problémáiról.

A konferencia délutánja afféle kerekasztal-beszélgetéssé alakult, ezen Bényei Miklós, Bobokné Belányi Beáta és Sütthő Péter cseréltek eszmét a könyvtáros-informatikus szakemberképzés jövőjéről. (E kerekasztal-beszélgetésről, valamint a jubileummal összefüggő, a tanszéken rendezett, több hétre elhúzódó klub-beszélgetésekről a 3K a közeli jövőben fog beszámolni.)

Jelentős, nagyszabású konferencia volt, méltó a Tanszékhez is, az immáron 50 esztendőes egyetemi szintű könyvtárosképzés híréhez-rangjá-hoz is.

* * *

A könyvtártudományi-informatikai tanszék jelentősége a képzésben

Megköszönöm az ünnepségünket megnyitó minisztériumi és egyetemi vezetőik tiszteletreméltó szavait és ezzel kezdetét veszi a *tematikus* ülés. Mielőtt azonban felolvassám előadásomat, engedjék meg, hogy a magam és mindannyiunk nevében meleg szeretettel és nagy tisztelettel köszöntsem tanszékünk doyenjét, a körünkben megjelent dr. Babiczky Béla tanár urat, aki az idén töltötte be 80. életévét és már 50 évvel ezelőtt is itt volt a tanszék *alapításánál*. Most igazából véve nem is tudom, hogy nekünk-e meghatóbb érzés az, hogy itt köszönthetjük az 50. évfordulón, vagy pedig öneki jelent egy páratlan, felülmúlhatatlan élményt, hogy *jó egészségben és a legtéljesebb* szellemi erőben itt ünnepelhet velünk és majd megtartja rendkívül érdekes előadását.

Nagy tisztelettel köszöntjük tehát őt.

Az én feladatomban az, hogy előadásom keretében ismertessem Önökkel a tanszékünk jelentőségét a felsőfokú könyvtárosképzésben és az 50. évforduló alkalmából beszéljek Önöknek a tanszék helyzetéről. Nos, mindenkinek örömmel adhatom tudtára, hogy a tanszék, mint láthatjuk, jól van, és sikeresen vette az 1999. év *különösen nehéz és meredek akadályait*. Néhány hónappal ezelőtt estünk át az egész ELTE akkreditációjának a keretében egy nagy megmérgettelésen, amely érzésünk szerint igen sikeresen zárult, és fizikai létünkben sem viselt meg bennünket különösebben az ELTE múzeum körüli épülettömbjének általános rekonstrukciója.

Ezek tehát a legaktuálisabb fejlemények. Természetesen szeretnék egy *minél részletesebb beszámolót és elemzést* adni a tanszék működéséről, jelentőségéről, ezt azonban nem tudom megtenni anélkül, hogy ne helyezzem el a tanszék egyrészt a magyar felsőoktatás egészében, másrészt pedig a nemzetközi és hazai könyvtárügy rendszerében.

Fontos azt látni, hogy alapításunk után kerek negyven évig *mi voltunk* az ország *egyetlen* könyvtártudományi tanszéke. Úgy is mondhatnám, hogy *a Tanszék* voltunk, nagy T-vel. Azután 1989-ben megalakult a debreceni, majd a közelmúltban a szegedi egyetemi tanszék. A két új tanszék létrejöttét úgy *én magam* mint valamennyi kollégám is igen nagy örömmel üdvözlöttük. A mi tanszékünk részéről soha senki nem érezte úgy, hogy a két új tanszék *bármilyen vonatkozásban* is árthatna a mi presztízsünknek és teljessen egyetértünk az MKE új elnökének nyilatkozatával, miszerint „Nem szabad és nem érdemes presztízs játékokat játszani.” Mert az igazi presztízs abban áll, hogy az ezredforduló Magyarországon olyan *nagy a kereslet* az egyetemi könyvtárosképzés iránt, hogy *ezt csak három tanszék* tudja kielégíteni. A három tanszék tehát egyértelműen a magyar könyvtárügy és ezen keresztül a magyar kultúra presztízsét növeli.

Persze, ebben a hármas felállásban mindenkinek megvan a maga sajátos arculata, sajátos funkciója, amely elválaszthatatlan egységet kell, hogy alkosson

részben a nemzetközi könyvtárügy trendjeivel, részben a magyar könyvtári rendszerrel. Ismét hadd idézzem Ambrus Lászlót: „Úgy látom, hogy a döntési, probléma-megoldási helyeck *sokfélék* lettek. *Egyáltalán nem centralizáltak*. Nem a minisztériumban fognak eldőlni vagy az MKE-ben, hanem Brüsszeltől Zsadányig, szóval *nagyon sok ponton*. Már most ebben a *multicentrikus világban* felerősödik az *együtműködés* igénye. Nagyon nagy szükség van arra, hogy a könyvtárügy *különböző rétegei, szintjei, metszetei* egymásra találjanak.”

A fentiekből tanszékünk számára az következik, hogy csak úgy találhatjuk meg igazi szerepünket és jelentőségünket, ha mi is a legteljesebb összhangra és együttműködésre törekszünk mind a globalizált világ, mind pedig az információs társadalom könyvtári szereplőivel.

Kik is vagyunk mi könyvtárosok? Mi képezi a mi identitásunkat, milyen kép él rólunk a modern társadalomban és mindezek milyen közérzetet alakítanak ki bennünk?

Korunkban a könyvtári szakma is rendkívül nagy arányban specializálódott. Vannak pl. iskolai könyvtárosok, vannak gyermek-, zenei-, orvosi, műszaki és sok más egyéb területen működő könyvtárosok. De a közérzet szerint alapvetően két csoport létezik: a panaszkodó, boldogtalan könyvtárosok és a boldog, sikerélményekben dúskáló könyvtárosok. Azt, hogy most tippeljek e két kategória egymáshoz való számbeli arányára, ne várja tőlem senki, sőt, senkit sem akarok meggyanúsítani azzal, hogy ő *panaszkodó* könyvtáros lenne. Inkább fogjuk fel a dolgot úgy, hogy van egy veszélyes kis démon, aki ha nem vigyázunk, pesszimizmusra és zúgolódásra késztet bennünket. Amikor valaki pl. azt mondja, hogy kollégák, *a könyvtárak számára ki kellene találni valami jó boltot*, a kis démon azt válaszolja: csak egy biztos bolt van, a sírbolt. *Azután ez a kis démon hamis analógiákat is gyárt számunkra, el akarja pl. hitetni velünk, hogy olyanok vagyunk, mint az a zenekar, amely az újságban imígyen hirdet: „Szimfonikus zenekar zenészeket vesz fel, zenészek hozzanak hangszert, kottát, kottatartót, széket, takarítónőt, pénzt terembérrre, pénzt fűtésre, pénzt mindenre. Jelige: hangvilla, az van.”*

Hazudik nekünk a pesszimizmus démona, hiszen még a legkisebb könyvtárakban is *sokszázszerszer több* érték van, mint egy darab hangvilla. Ahogyan az európai integrációnk előrehalad, láthatjuk, milyen nagy emelkedésnek indultak az ingatlanárak, a festmények és műkincsek árai, és bizony a könyvek ára is. Dolgozószobám ablaka a Központi Antikváriumra néz, amely változatlanul igen frekvenciált hely. Nos az elmúlt években közvetlen közelében 4 másik antikvárium, továbbá két könyvesbolt nyílt meg, amelyekben szintén virágzik az üzlet. Nem hiszem, hogy túlzok, ha azt mondom, hogy egy helyen lévő könyvtárpépület ma olyan ingatlan, amelynek téglái szép lassan, de biztosan kezdenek arannyá átalakulni és az állomány minden könyvlapja olyan részvény, amelyeknek árfolyama meg fog sokszorozódni. Én tehát kedves kollégák, mint látják, inkább az optimizmus angyalkájára hallgatok.

Tanszékünk oktatógárdájában rajtam kívül négy teljes munkaidejű oktató dolgozik, mindnyájan rendelkeznek a beosztásukhoz szükséges tudományos fokozattal. Kilenc olyan megbízott előadónk van, akik valamely állandó jellegű előadást és/vagy szemináriumot tartanak. Közülük ketten más könyvtártudományi tanszékek tanszékvezetői, ketten Széchenyi ösztöndíjas docensek, akik egy másik tanszéken, illetve egyetemen tanítanak teljes munkaidőben, hárman veze-

tő beosztásban vannak vagy voltak országos hatókörű szakkönyvtárban, végül ketten a könyvtörténeti kutatások kiemelkedő tudósai, kandidátusi fokozattal.

Jelenleg a hallgató-tanár viszony harmonikusnak, optimálisnak mondható. Persze míg hallgatók, tanárok és vizsgák lesznek, addig a hallgatói elégedetlenség és kritika bizonyos fokig normális és állandó jelenségek maradnak, de most én nem erről akarok beszélni. Én azokról az esetekről kívánok szólni, amikor a hallgatói kritika megszokott hullámai viharossá válnak, a kritikák olyan élesség és mennyiségük olyan mértékűvé dagad, hogy ezekről még a szaksajtó is beszámol.

Nem véletlen, hogy a szaksajtó ilyen témájú publikációi tanszékünk 50 éves története során egyrészt 1956-ban, másrészt a 90-es évek elején jelentek meg. Ezekben az időkben a tanszék nagyon kemény kritikákat kapott a véleményüket publikáló hallgatóktól. 1956 májusában az ifjú Katona Tamás Bicskéről pl. azt írja, hogy

„Lehetetlen az egyetemi oktatómunkáról hallgatni. Jobban esnék, ha az egyetemi oktató- és nevelőmunkájáról írhatnék, de az egyetemi könyvtárosképzés a neveléssel semmit sem törődik.” Ebből a kijelentésből azt hihetnénk, hogy ha a nevelőmunka rossz is, de legalább az oktatás eredményesen folyik. Katona azonban ebbéli hitünkben is igyekszik megingatni bennünket, amikor azt fejtegeti, hogy a gyakorlati könyvtári munkát nem a tanszéken, hanem egy könyvből tanulta meg.

Mint említettem, a kilencvenes évek elején ismét felerősödtek a kritikus vélemények, amelyeket Mikulás Gábor elemzett és foglalt össze 1992-ben. Ebből az összefoglalóból az is kitűnt, hogy tanszékünkön a hallgatók nem az apróbb részletekkel, nem is valamelyik szakterület oktatásával, hanem idézem: „leginkább a könyvtárosképzés egészével voltak elégedetlenek és változásokat tartottak szükségesnek.” A jelenlegi helyzet nyugodt és viszonylag harmonikusnak látszik.

Igen nagy megtiszteltetés volt tanszékünk számára, hogy az ELTE Bölcsészettudományi Kara adhatott helyet a szakági követelményeket kidolgozó bizottság ülésének. 1999. január 23-án került sor arra az összejevetelre, amelyen Monok István elnöklele alatt sikerült kidolgoznunk és akkreditációs eljárásra bocsátanunk a magyar főiskolai és egyetemi könyvtárosképzés országos képesítési követelményeinek rendszerét. Munkánkat egyébként a bölcsészettudományi szakág képesítési követelményeit kidolgozó bizottság keretein belül végeztük, és a jelenlévők nagy meglepetésére az érdekelt tanszékvezetők többsége részt tudott venni ebben a rendkívül fontos, teljes joggal korszakalkotónak nevezhető tevékenységben, amikor is úgy érzem, hogy olyan meghatározó dolgokban juthatunk nevezőre, mint az intézményeink közötti *átjárhatóság*, valamint a tananyagok, a tantervek és a kreditrendszer egységesítése. Az ülés igen baráti, konstruktív légkörben zajlott le. Kiemelkedő eredménynek tartom azt az egyhangúan elfogadott javaslatunkat, amely szerint a jövőben minden főiskolai és egyetemi diplomába a „*könyvtáros-informatikus*” végzettség kerüljön. Gyönyörűen hangzó cím ez, különösen azért, mert Yonei Mashuda nagy művében, az Információs társadalomban azt jósolja, hogy a XXI. században a homo sapiens felváltja a homo informaticus, és a homo informaticus krémjét kétségtelenül a bibliotecarius informaticus fogja képviselni.

A könyvtárhasználatra való oktatás bevezetésével kapcsolatos fejlemények Bényei Miklós kutatásaival kaptak lendületet, aki az egyetemi-főiskolai hallgatók könyvtárhasználatáról készített esztanulmányt 1996-ban. A problémakör fontosságát felismerte a Nemzeti Kulturális Alap Könyvtári Kollégiuma is, amely támogatásban részesített egy olyan kutatási programot, amely Nagy Attila irányítása alatt a főiskolai és egyetemi hallgatók olvasási kultúráját és könyvtárhasználati szokásait vizsgálta meg. A vizsgálat eredményeit összefoglalva Nagy Attila nagyon határozottan kimondja azt, hogy „legalább a leendő értelmiség, a főiskolai, egyetemi hallgatók esetében óhatatlanul szükség lenne az eddigieknél jóval hatékonyabban, »nem középiskolás fokon« tanítani – főként a pedagógusképző intézetekben – az eszközöket, az információkereső technikát, valamint a könyv- és könyvtárhasználati módszereket. Mégpedig lehetőleg nem csupán önkéntes alapon, hanem az értelmiségképzés részeként, tantervi keretekben rögzített kreditekben.” Tanszékünk a legteljesebb mértékben egyetért Nagy Attilával, és ez az egyetértés nem áll meg az elveknél, hanem mindezt a *gyakorlatban is* meg akarjuk valósítani. Kolléganőm, Bobokné dr. Belányi Beáta a szerzője annak az előterjesztésnek, amely a könyvtárhasználatra való oktatás bevezetésének szükségességéről íródott. Engedjék meg, hogy ismertessem az előterjesztésbe foglalt legfontosabb javaslatokat. Elsősorban ugyanis arra teszünk javaslatot, hogy a tanárszakos hallgatók szakképzésébe a „nem szakos kötelező tanulmányok közé” bekerüljön a szakirodalmi és könyvtárhasználati ismeretek oktatása. Ennek megvalósítására jó lehetőséget adnak az ELTE Tanulmányi és Vizsgaszabályzat 9.1 és 9.3 pontjai. Habár a fenti pontok értelmében karunk hallgatói pl. számítástechnikai oktatásban is részesülnek, amelynek keretében egyes új típusú információhordozókkal is megismerkednek, azonban minden kedves kollégám egyet fog velem érteni abban, hogy bizonyos információhordozók ismerete nem pótolhatja sem az információkeresést, sem a források tudományos igényű ismeretét és használatát. A fentiek alapján tehát síkra szállunk azért, hogy a szaktanári módszertanban méltó helyet kapjon egyrészt a forrásismeret és használat, ill. a klasszikus és új típusú információkeresési technikák sokoldalú, készségszintre emelt ismerete. Erőfeszítésünkhöz egyre több szakmai támogatást kapunk, hiszen az e területen fellépő szükségletek egyre élesebben jelentkeznek és megoldásuk egyre sürgősebbé válik, ugyanakkor az információs társadalom fejlődése e megoldásokhoz egyre kedvezőbb feltételeket fog biztosítani.

A pedagógustovábbképzés keretében három pedagógus-továbbképzési programra adtunk be alapítási kérelmet a Pedagógus-továbbképzési Akkreditációs Bizottsághoz. Mindhárom programunkat akkreditálták, és erre joggal lehetünk büszkéek, hiszen az elutasítási arány nagyon nagy volt.

Pedagógus-továbbképzési programjaink alapvetően a könyvtári informatika és az elektronikus tájékoztatás minél szélesebb körű alkalmazását szorgalmazzák az oktató-nevelő munkában. 3 fő területtel foglalkozunk: Internet, multimédia és elektronikus adatbázisok.

Sok érdekes tapasztalatot szereztünk mind a továbbképzési programok alapítása során, mind pedig az akkreditációs eljárás lefolytatásában. Ezek a tapasztalatok két fő területre vonatkoznak. Az első terület alapvetően professzionális jellegű, meg kell ugyanis tanulni azokat a szakmai és technikai fogásokat, ame-

lyek segítségével precízen azonosíthatjuk programunk célcsoportját, pontosan definiálhatjuk a célok, a tartalom, a módszertan, a számonkérés és a minőség-ellenőrzés, valamint a tárgyi és személyi feltételek biztosításának kritériumrendszerét és ezeket komplex, de koherens rendszerré tudjuk formálni.

A második terület az alapítási kérelmek sikeres pályázatásával, ill. az akkreditációs eljárás által kialakított akadálypályák és labirintusok sikeres leküzdéséből fakadó tapasztalatainkat foglalja magában.

Ismét aktuálissá vált a könyvtáros-továbbképzési rendszer bevezetése, amely sok tekintetben analóg a pedagógus-továbbképzési rendszerrel, éppen ezért a szakma szíves figyelmébe ajánljuk a továbbképzési programok sikeres kidolgozása, pályázatása, valamint az akkreditációs eljárás lefolytatása során szerzett sokoldalú és aktuális tapasztalatainkat.

A pályázati rendszer és a pályázati tapasztalatok fontosságát felismerve ezeket nemcsak a nappali és kiegészítő képzés tananyagába építettük be, de gyakorlatilag ezek a témák adták az 1998/1999 tanévben megrendezett nyílt napok tematikáját is.

Kiemelkedő, országos jelentősége van annak, hogy Bényei Miklós vezetésével létrejött az MKE oktatási-képzési munkacsoportja.

A Magyar Könyvtárosok Egyesületének 1998 novemberében megválasztott elnöksége 1999. január 9-ei ülésén úgy határozott, hogy hat munkacsoportot hoz létre; ezek egyike az oktatási-képzési kérdésekkel, tennivalókkal foglalkozik.

Az oktatási-képzési munkacsoport *általános feladatait* alapvetően az MKE Alapszabály 2.§-a (2) bekezdésének b) pontja és (3) bekezdésének a) pontja határozza meg. Az előbbi kimondja: „Az egyesület célja, hogy (...) gyarapítsa tagjainak szakmai és általános ismereteit és fejlessze hivatástudatát; foglaljon állást a könyvtárosképzés és -továbbképzés kérdéseiben; kísérelje figyelemmel és véle-

ményezze a képző intézmények munkáját.” Az utóbbiban az áll, hogy az egyesület „előadásokat, (...) tanfolyamokat (...) szervez.”

A munkacsoport *konkrét feladatai* a következők lehetnek tanszékünk vonatkozásában:

- a felsőfokú könyvtárosképzés helyzetének figyelemmel kísérése, fejlesztésének támogatása, szükség szerint ajánlások megfogalmazása; az elnökség megbízásából a felsőoktatási törvény módosítására és a törvény végrehajtása során keletkező jogszabályokra (pl. az oklevél-követelményekre) vonatkozó tervek véleményezése;
- a könyvtári asszisztensek képzésével és más, a KMK (illetve a majdani Könyvtári Intézet) és a megyei könyvtárak által szervezett, az 1997. évi CXL. törvény 60§ (3) bekezdésében és a 66.§ f) pontjában említett iskolarendszeren kívüli képzési formákkal kapcsolatos elnökségi állásfoglalások előkészítése;
- a könyvtári szakemberek képzési feltételeinek (és kedvezményeinek) szükséges és az 1997. évi CXL. törvény 69.§ a) pontjában is jelzett módosítására ajánlások kidolgozása;
- az 1997. évi CXL. törvény 94.§-ában előírt képzési kötelezettségek teljesítésére kibocsátandó miniszteri rendelet előkészítésében való közreműködés, ennek keretében javaslatok kimunkálása; kiemelt figyelem a törvény által szorgalmazott és a kulturális kormányzat által anyagilag is támogatott továbbképzés megfelelő színvonalát garantáló szakmai akkreditáció biztosítására; e téren különösen szoros együttműködés a NKÖM illetékes szakosztályaival, valamint az Informatikai és Könyvtári Szövetséggel;
- szervezeti megoldás kezdeményezése a képzés és továbbképzés problémáinak megvitatására, az intézkedési tervek kidolgozására;
- az egyesület elnöksége által kezdeményezett, szervezett tanfolyamok és egyéb továbbképzési alkalmak lehetőségeinek mérlegelése és lebonyolításának segítése;
- a fiatal könyvtárosok továbbtanulásának egyesület támogatására vonatkozó elnökségi állásfoglalások előkészítése, az egyesületen belüli szervezeti összefogás;
- a lehetőségek függvényében a fiatal könyvtárosok szakmai kutatásait ösztönző pályázatok kiírásának és a jelesebb eredmények közzétételének kezdeményezése.

Ezek tehát a konkrét feladatok. És mi valósul meg ezekből? Nos, az MKE Elnöksége oktatási-képzési munkacsoportjának 1999. szeptember 23-ai ülésén a jelenlévő tagok a könyvtárosok kötelező továbbképzését is érintő rendelet tervezetével kapcsolatban a következőkben állapodtak meg:

- a) Mivel a tanfolyamok akkreditációja nagyon fontos kérdés, a munkacsoport tagjai levélben tegyenek javaslatot az Országos Kulturális Továbbképzési Akkreditációs Bizottság Könyvtári Szakbizottságának személyi összetételére.
- b) Ismerjük meg a szakma képviselőinek a továbbképzéssel összefüggő igényekről, elvárásokról. E célra a munkacsoport állítson össze egy kérdőívet, amelyet az Elnökség jóváhagyásával és az MKE Tanácsának közreműködésével juttassunk el az MKE szervezeteihez, kérve közreműködésüket.

Sebestyén György